

Αθωνική

ΙΣΧΙΣ
ΝΙΚΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ 2007 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 139

Πολιτεία

'Αββᾶ Σισώη....

Μία χήρα γυναίκα ζήτησε κάποτε τήν βοήθεια του 'Αββᾶ Σισώη, γιατί μετά τόν θάνατο του ἀνδρός της δέν εὔρισκε τήν παρακαταθήκη του σπιτιού πού ἔμενε καί ὁ ἰδιοκτήτης κρατοῦσε σέ ἀντάλλαγμα τά παιδιά της. Ὁ 'Αββᾶς Σισώης πήγε στόν τάφο του ἀνδρός της. Προσευχήθηκε καί φώναξε στόν νεκρό: "Ε, σύ, πού ἔβαλες τήν ξένη παρακαταθήκη;". Αὐτός ἀπάντησε: "Εἶναι κρυμμένη στό σπίτι μου κάτω ἀπό τό πόδι του κρεββατιού". Του λέει τότε ὁ Γέροντας: "Κοιμήσου πάλι ὡς τήν ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως".

"Ὅσοι ἀδελφοί παρακολούθησαν τό γεγονός ἔπεσαν ἀπό φόβο στά πόδια του. Καί τούς εἶπε ὁ Γέροντας: "Αὐτό δέν ἔγινε γιά μένα, γιατί ἐγώ δέν εἶμαι τίποτε, ἀλλά ὁ Θεός τό ἔκανε γιά τήν χήρα καί τά ὀρφανά. Αὐτό εἶναι σπουδαῖο· ὅτι ὁ Θεός θέλει τήν ψυχή ἀναμάρτητη καί τότε, ὅ,τι ζητήσει αὐτή τό παίρνει". Καί πήγε καί ἀνήγγειλε στήν χήρα πού βρίσκεται ἡ παρακαταθήκη. Αὐτή τήν πήρε, τήν ἔδωσε στόν ἰδιοκτήτη της καί ἐλευθέρωσε τά παιδιά της.

Αὐτός πού δέν ἔχει δικό του θέλημα, ἐφαρμόζει τέλεια τήν Γραφή.

Ενας ἀδελφός ἐρώτησε κάποτε τόν 'Αββᾶ Σισώη: "Θέλω νά φυλάξω τήν καρδιά μου ἀπό τήν ἀμαρτία, ἀλλά δέν μπορῶ. Τί πρέπει νά κάνω;". Καί ὁ Γέροντας του ἀπήντησε: "Πῶς μπορούμε νά φυλάξουμε τήν καρδιά μας, ὅταν ἡ πόρτα τῆς γλώσσας μας εἶναι ἀνοικτή;".

Αν ὁ Θεός δέν δοξάση ἄνθρωπο, ἡ δόξα τῶν ἀνθρώπων δέν εἶναι τίποτε.

Οταν ἕνας ἄνθρωπος σέ φροντίζει, δέν πρέπει ἐσύ νά τόν διατάξεις.

Υπάρχουν μερικοί πού ξοδεύουν τόν χρόνο τους ζώντας μέ ἀμέλεια, καί μέ τά λόγια καί τίς σκέψεις ζητοῦν νά σωθοῦν, ἀλλά δέν τό ἐπιδιώκουν μέ τά ἔργα καί, ἐνῶ διαβάζουν τούς βίους τῶν Πατέρων, δέν μιμοῦνται τήν ταπεινώσί τους, τήν ἀκτμοσύνη, τήν προσευχή, τήν ἀγρυπνία, τήν ἐγκράτεια, τήν ἡσυχία, τήν ταλαιπωρία του σώματος καί τήν γονυκλισία, ἀλλά μέ τήν ἀλαζονεία τους νοθεύουν τούς βίους τῶν Πατέρων λέγοντας: "Εἶναι ἀδύνατο νά ὑπομείνη κανεῖς αὐτά". Ἐπειδή δέν ὑπολογίζουν, ὅτι ὅπου ὑπάρχει ὁ Θεός, μέ τήν χάρι του ἁγίου βαπτίσματος καί τήν ἐκτέλεσι τῶν ἐντολῶν Του, τά πράγματα καί τά χαρίσματα πραγματοποιοῦνται, ξεπερνώντας τόν φυσικό νόμο.

(Ὁ 'Αββᾶς Σισώης ἐζησε τόν 4ο αἰῶνα. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στίς 6 Ἰουλίου).

✘ Ἐκεῖνος πού ἀγωνίζεται πολὺ καιρὸ καί δέν βλέπει πνευματικὴ πρόοδο, ἔχει ὑπερηφάνεια καί ἐγωϊσμό. Πνευματικὴ πρόοδος ὑπάρχει ἐκεῖ πού ὑπάρχει καί πολλὴ ταπεινωσι.

✘ Τὸ μεγαλύτερο καί σπουδαιότερο καθήκον του ἀνθρώπου εἶναι νά ἀγαπᾶ μέ ὄλες του τίς

δυνάμεις τόν Θεὸ καί κατόπιν τόν συνάνθρωπό του, κάθε συνάνθρωπό του, καί περισσότερο τόν ἐχθρό του. Αὐτές εἶναι οἱ σπουδαιότερες ἐντολές. Ἐάν ἀγαπήσουμε τόν Θεὸ, ὅσο πρέπει, θά τηρήσουμε καί ὄλες τίς ἄλλες ἐντολές Του.

† Γέρων Παῖσιος

✘ Νά τό ξέρετε. Δέν προάγονται μόνο οἱ ἀριστοῦχοι μαθητές. Τήν τάξι τήν περνοῦν κι ἐκεῖνοι πού παίρνουν τήν βάσι! Λοιπόν, ξεκινᾶμε ἀπὸ τήν βάσι καί ἀγωνιζόμαστε γιά τό ἀριστα.

✘ Στό μπιλιάρδο ὁ παίκτης χτυπᾶ τό μπαλάκι σέ μιά φαινομενικά ἄσχετη κατεύθυνσι, μέ ἐκεῖνο βρίσκεται καί χτυπάει ἄλλα μπαλάκια καί τὸ ρίχνει στή ὀπή πού πρέπει. Τό ἴδιο κάνει καί ὁ Θεός. Κάνει μιά ἐνέργεια γιά τήν δική μας ἀντίληψι ἀκατανόητη καί ἀπαράδεκτη. Μά Ἐκεῖνος ξέρει τί κάνει. Ξέρει πού χτυπάει. Παίζει μπιλιάρδο, γιά νά σώση τήν ψυχή μας.

† Γέρων Ἰωήλ

✘ Ἐγώ θυσιάζω τόν ἑαυτό μου γιά ὅποιον προσεύχομαι. Δέν μπορῶ νά προσεύχομαι καί νά μή θυσιάζω ἀπὸ τόν ἑαυτό μου. Θεωρῶ πῶς ἡ προσευχὴ ἐκείνη, πού γίνεται χωρὶς νά ματῶν ἡ καρδιά ἀπὸ ἀγάπη καί πόνο, δέν φθάνει στόν Θεό. Γι' αὐτό λειῶνω στήν προσευχή καί δέν ἔχω ἀντοχή μετὰ νά μιλήσω σέ ἄνθρωπο.

† Γέρων Ἰερώνυμος

✘ "Ἄν οἱ ἄρχοντες τηροῦσαν τίς ἐντολές του Κυρίου καί ὁ λαὸς ὑπάκουε μέ ταπεινωσι, θά ὑπῆρχε μεγάλη εἰρήνη καί ἀγαλλίασι πάνω στήν γῆ. Ἐξ αἰτίας ὅμως τῆς φιλαρχίας καί τῆς ἀνυπακοῆς τῶν ὑπερηφάνων ὑποφέρει ὅλη ἡ οἰκουμένη.

✘ Ἄνθρωπος πού διδάσκει, δέν κάνει δέ ἐκεῖνα πού διδάσκει, μοιάζει μέ βρῦση· γιατί ὄλους τούς πλένει, τόν ἑαυτό της ὅμως δέν μπορεῖ νά τόν καθαρίση.

† Γέρων Ἄνθιμος

Κάποτε, πού ὁ Ἀββᾶς Μακάριος περιδιάβαζε μέσα στήν ἀπέραντη καί βαθειά ἔρημο, τόν συναπάντησε κάποιος, πού ἔμοιαζε πολύ γέρος καί πού ἦταν πολύ φορτωμένος. Γιατί ὅλο του τό κορμί ἦταν κατασκέπαστο ἀπό πληθος καί ἀπό λογιῆς-λογιῆς τσικαλούδια, πού τό καθένα τους εἶχε στό πλάϊ του κρεμασμένα λίγα φτερά. Καί, ἀντί γιά φόρεμα, ὁ παράξενος ἐκεῖνος γέρος φοροῦσε τά τσικαλούδια αὐτά.

“Ὅταν λοιπόν τόν εἶδε ὁ Ἀββᾶς Μακάριος, σταμάτησε. Κι ὁ γέρος τόν ἐρώτησε: “Γιά πού μέ τό καλό, Γέροντά μου; Τί γυρεύεις μέσα σ’ αὐτή τήν ἐρημιά;”. Κι ὁ Ἅγιος ἀπάντησε: “Ψάχνω νά βρῶ τά χνάρια τοῦ Θεοῦ καί γι’ αὐτό ἔφυγα ἀπό τόν σάλαγο καί ἀπό τά πλανέματα τοῦ κόσμου. Καί σύ, γέρο μου, ποιός εἶσαι; Ἐξηγήσου μου. Γιατί αὐτό πού βλέπω εἶναι πρωτόφαντο καί ἀσυνήθιστο καί οὔτε τό ξαναεἶδανε τά μάτια μου. Πές μου τί εἶναι καί τί σημαίνουν τά διάφορα αὐτά τσικαλούδια, πού φαίνεσαι μέσα τους χωμένος;”.

Ὁ γέρος, πού ἐνοιωθε νά τόν βιάζει σ’ αὐτό μιά ἀόρατη δύναμι, τοῦ ὡμολόγησε ἀθέλητά του: “Ἐγώ εἶμαι αὐτός, πού ἐσεῖς λέτε Σατανᾶ ἢ Διάβολο. Κι αὐτά τά ἀγγεῖα πού βλέπεις καί σηκώνων καί πού τά ἔχω γιά φόρεμά μου, εἶναι τά ἐργαλεῖα, πού μ’ αὐτά ξεπλανεύω τούς ἀνθρώπους καί τούς σέρνω κοντά μου. Γιά κάθε μέλος τοῦ κορμιοῦ τους ἔχω καί τό κατάλληλο μαγικό φίλτρο. Παίρνω τό λοιπόν ἀπό τό φίλτρο αὐτό, καί μέ τό φτερό τῆς ἐπιθυμίας ἀγγίζω τήν καρδιά τους καί τήν ἀναστατώνω καί κατορθώνω ἔτσι νά καταστρέφω αὐτούς πού μέ ἀκούνε. Κι ὅταν συμβῆ κάτι τέτοιο, ἡ χαρά μου εἶναι ἀμέτρητη”.

Σάν τᾶκουσε αὐτά ὁ Ἅγιος παραξενεύθηκε καί ξεθαρρεῦοντας περισσότερο, τοῦ εἶπε: “Πῶς τολμᾶς νά καυχιέσαι ἔτσι καί νά λές τόσο μεγάλα λόγια, ἐνῶ ὁ Χριστός σ’ ἐξουθενώσε καί σέ παρέδωκε στούς πιστούς δούλους του, νά σ’ ἔχουν γιά παιγνίδι τους; Ἄς εἶναι. Πές μου ὅμως γιά τά φάρμακά σου καί γιά

τά φίλτρα σου καί γιά τήν δύναμι πού, ὅπως λές, ἔχει τό καθένα τους. Ἐτσι θά μπορέσω νά μάθω κι ἐγώ τίς διαφορές μαγγανεῖες

σου καί θά ξεφεύγω ἀπό τόν κίνδυνο, ἂν τυχόν μου λάξη κανένας”. Κι αὐτός τοῦ εἶπε: “Θα σοῦ εἰπῶ, θέλοντας καί μή· καί θά σοῦ ἱστορήσω καί γιά τήν τέχνη μου. Γιατί αὐτός, πού θέλημά του ἦταν νά μέ ἰδῆς καί νά βρεθῶ μπροστά σου, μέ βιάζει αὐτή τήν στιγμή νά σοῦ τά εἰπῶ. Ἄκουσε λοιπόν καί μάθε τήν σημασία του καθενός βάζου. Ἄν βρῶ κάποιον πού καταφλέγεται καί καταγίνεται ἀσταμάτητα μέ τήν μελέτη τοῦ νόμου τοῦ Κυρίου, τόν πλησιάζω καί τοῦ χρίζω τό κεφάλι μέ τό ὑγρό αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ ἀγγείου, πού κρατῶ ἐπανωκέφαλά μου. Καί τόν κάνω τότε νᾶχη κεφαλαγιές. Αὐτόν δέ πού ξαγρυπνᾶ μέ ὑμνολογιές καί μέ προσευχές, παίρνω ὑγρό ἀπό τό ἀγγεῖο αὐτό, πού εἶναι ζωσμένο γύρω ἀπό τά φρύδια μου, καί ἀφοῦ τόν χρίσω μέ τό φτερό, τόν κάνω νά νυστάζει καί τοῦ φέρνω ὕπνο. Τ’ ἀγγεῖα δέ πού ἔχω γύρω ἀπό τ’ αὐτιά μου, αὐτά προορισμό ἔχουν νά φέρνουν τήν παρακοή· καί μέ

τό φίλτρο τους κατορθώνω νά πείθω αὐτούς πού ἀναζητοῦν τήν σωτηρία τους, νά καταφρονοῦν στό τέλος τά λόγια τῆς ἀληθείας. Μέ τ’ ἄλλα δέ πού εἶναι γύρω ἀπό τήν μύτη μου, κάνω, μέ τό γλυκύτατο ἄρωμά τους, ν’ ἀποζητοῦν οἱ νέοι τήν ἡδονή· καί τούς παρακινῶ στήν ἀσέλγεια.

“Μέ τά φίλτρα δέ πού εἶναι σ’ αὐτά ἐδῶ τά ἀγγεῖα γύρω ἀπό τό στόμα μου δελεάζω τους λαίμαργους νά γίνωνται γαστρίμαργοι καί τούς κάνω κατάλαλους καί ψευδολόγους. Κι ὅσους χρίσω ἀπό αὐτά πού κρέμονται γύρω ἀπό τόν λαιμό μου, τούς σηκώνω τά μυαλά καί τούς κάνω νά ὑψηλοφρονοῦν καί τούς σέρνω στήν καταστροφή. Κι ἄλλους πάλι κάνω νά εἶναι ἀνθρωπάρεσκοι καί δοξομανεῖς καί τούς σέρνω δεμένους καί αἰχμαλώτους μακριά ἀπό τόν Θεό. Βλέπεις δέ αὐτά, πού κρέμονται ἀπό τό στήθος μου; Σ’ αὐτά μέσα ἔχω τούς στοχασμούς μου. Κι ὅσους ποτίσω μ’ αὐτούς,

μεθοῦν, σάν κι ἐμένα, ἀπό ξέφρενη ἀσέβεια, σκοτίζω τό μυαλό τους κι ἀφανίζω τήν μνήμη τους, γιά νά μή θυμοῦνται και ν’ ἀπολησμονοῦν ὅλως διόλου τήν μέλλουσα κρίσι. Μ’ αὐτά δέ τέλος πού ἔχω σκεπασμένα τά πόδια μου, ὡς τούς ἀστραγάλους, καί πού τᾶχω γεμάτα μέ λογιῆς-λογιῆς παγίδες καί βρόχους καί μέ ξόβεργα,

ραντίζω τούς δρόμους, πού διαβαίνουν αὐτοί πού θέλουν νά εἶναι δίκαιοι καί ὅσοι καί εὐσεβεῖς, καί τούς ἐμποδίζω ἔτσι νά τρέχουν τόν ἴσιο δρόμο καί τούς τραβῶ στόν στραβό τόν δικό μου· γιατί ἐγώ κάθομαι πάντα καταμεσῆς τῆς στρατάς, κι ἐνισχύω καί παραθαρρύνω αὐτούς πού λαχανιάζουν στήν ἀνηφορία τῆς εὐσέβειας, νά παρεκκλίνουν ἀπ’ αὐτήν καί ν’ ἀκολουθήσουν τήν δική μου στρατά. Σὺ ὅμως, οὔτε μιά φορά δέν ἠθέλησες νά μ’ ἀκούσης, γιά νά ἔχω κι ἐγώ μιά μικρή ἱκανοποίησι καί παρηγοριά. Ἄλλά κάθε φορά πού σέ

πλησιάζω μέ καῖς, γιατί ἔχεις ἓνα ὄπλο μεγάλο καί ἀκατανίκητο, τόν Σταυρό. Γι’ αὐτό τόν λόγο φεύγω τρε-

χᾶτος καί πάω νά βρῶ τούς ὑποτακτικούς μου καί τούς δούλους μου. Κι ἐσύ πάλι τραβᾶς πάντα σου κι ὀλόϊσια πρὸς τόν μεγάλο σου Κύριο, πού εἶναι πρᾶος καί γεμᾶτος καλωσύνη καί εὐσπλαγχνία καί σᾶς μεταχειρίζεται σάν παιδιὰ Του”.

Ὅταν τᾶκουσε αὐτά ὁ Ἅγιος, ἔκανε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καί εἶπε: “Εὐλογημένος ἄς εἶναι ὁ τρισάγιος Θεός, πού σέ παρέδωκε στήν καταισχύνη καί στήν καταφρόνησι καί μ’ ἐφύλαξε κι ἐμένα ἀπό τήν ἀπάτη σου, καθὼς κι ὅλους ἐκείνους πού τόν ἐπικαλοῦνται”.

Κι ἐνῶ τά ἔλεγε αὐτά, ὁ γέρος ἀφανίσθηκε ἀπό μπροστά του, σάν νᾶτανε καπνός τῆς φωτιάς. Κι ὁ Ἀββᾶς Μακάριος εὐχαρίστησε κι ἐδόξασε τόν Θεό κι ἐξακολούθησε τόν δρόμο του.

Ἄββα Μακαρίου

Λογιῆς Λογιῆς

Τσικαλούδια

ΤΡΙΑ ΦΟΒΕΡΑ ΠΑΘΗ

Ο άνθρωπος, πού γεννιέται στόν κόσμο αυτό, έχει μέσα του τά σπέρματα τριών φοβερών παθών: τής φιλαργυρίας, τής φιλοδοξίας και τής φιληδονίας. Πρώτα-πρώτα, από τήν αρχή τής ζωής του θέλει χρήματα, θέλει νά ζή δίχως φτώχεια και στενοχώριες. Έπειτα, όσο μεγαλώνει, αποζητά τήν τιμή και τήν δόξα. Και τέλος, όταν έρθει στήν κρίσιμη ηλικία, φλέγεται από τόν πόθο τών ήδονών. Έτσι όμως ξεχνάει πώς είναι θνητός, πώς δέν πλάστηκε από τόν Θεό γιά νά μείνη παντοτινά στήν παρούσα ζωή, πώς πρέπει νά έτοιμασθῆ γιά τήν μέλλουσα και αιώνια. Αν υποδουλωθούμε σ' ένα από τά παραπάνω πάθη, δέν μπορούμε νά έλευθερωθούμε εύκολα, όπως δέν μπορεί νά έλευθερωθῆ τό πουλί πού πιάνεται στήν παγίδα.

Η φιλαργυρία, ή φιλοδοξία και ή φιληδονία έχουν τέτοια γλυκύτητα και δύναμη, πού μαραίνουν τίς εύγενικές και πνευματικές εφέσεις του ανθρώπου. Μ' έναν ανεξήγητο τρόπο, τόν κάνουν νά πιστεύη πώς γεννήθηκε γιά ν' αποκτήσῃ χρήμα, δόξα και ήδονή. Κι έτσι υποδουλώνεται. Τί σημαίνει όμως όταν λέμε ότι υποδουλώνεται ο άνθρωπος; Και τί είναι ή δουλεία αυτή; Είναι αυτή καθεαυτή ή δύναμη του διαβόλου. Και φέρνει τήν ψυχή σέ τέτοια κατάσταση, ώστε μόνο αυτά νά ποθῆ και μόνο αυτά νά τήν αναπαύουν, νά τήν εύφραίνουν και νά τήν χορταίνουν.

Πώς όμως θά λυτρωθούμε από τ' άγρια τουτα πάθη; Μόνο μέ τήν αληθινή μετάνοια και τήν εξομολόγησι. Όταν μετανοήσουμε ειλικρινά, μέ συντριβή και δάκρυα, θά έρθῆ στήν ψυχή μας ή χάρις του Θεού, όπως λέει χαρακτηριστικά ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος: *“Και δάκρυον στάξαν ισοδυναμει τῷ λουτρῷ· και στεναγμός επίμοχθος επανάγει τήν χάριν πρός ὀλίγον αναχωρήσασαν”*. Αυτή τήν χάρι του Άγίου Πνεύματος, πού δίνεται σ' ὅσους ειλικρινά μετανοοῦν, οί πονηροί και άκάθαρτοι δαίμονες δέν τήν υποφέρουν. Μέ λύσσα αγωνίζονται νά τήν διώξουν από τόν άνθρωπο. Γιατί όταν τόν επισκιάσῃ ή χάρις, ξεφεύγει από τά γήινα. Δέν λογαριάζει τότε τά χρήματα. Δέν υπολογίζει τήν δόξα.

Μάταια λοιπόν λεγόμαστε χριστιανοί και μάταια πιστεύουμε στόν Θεό. Σέ τίποτε δέν θά μᾶς ώφελήσῃ ή πίστι μας σ' Αὐτόν, αν δέν πολεμάμε άκατάπαυστα τά πάθη πού αναφέραμε. Τήν νηστεία μας τήν άχρηστεύουμε, τήν έλεημοσύνη μας τήν χάνουμε και τήν προσευχή μας τήν λερώνουμε μέ αισχρές σκέψεις και φαντασίες, γιατί δέν μάθαμε νά σπάμε τίς άλυσίδες τής φιλαργυρίας, τής φιλοδοξίας και τής φιληδονίας. Όταν τίς σπάμε, ή ψυχή μας αποκτᾶ υγεία και τό φθαρτό μας σώμα “ένδύεται άφθαρσίαν”. Βέβαια, κάθε άνθρωπος μπορεί νά μήν είναι υποδουλωμένος ἐξ ἴσου και στά τρία πάθη. Άλλος είναι φιλάργυρος, άλλος φιλόδοξος και άλλος φιληδονος. Συμβαίνει όμως συχνά, νά κυριεύεται από τό ένα και νά μετέχῃ στά άλλα. Η, αντίθετα, νά υποδουλώνεται στό ένα και νά καταφρονῆ τά άλλα.

Ο φιλάργυρος π.χ., γιά νά μαζέψῃ χρήματα δέν συγκινεῖται από τήν δόξα και τήν ήδονή. Μοναδική του σκέψη και επιδιώξι είναι τό χρῆμα, άσχετα αν ντροπιαστῆ και άτιμαστῆ. Παραβλέπει τήν δόξα, γιατί αποβλέπει στό κέρδος. Τήν ήδονή επίσης τήν περιφρονεῖ, γιά νά μήν ξεδέψῃ χρήματα στήν άπολαυσί της. Ο φιλόδοξος πάλι άψηφᾶ τά χρήματα και τίς ήδονές. Τά χρήματά του τά σκορπᾶ μόνο γιά νά δοξάζεται και νά επαινῆται. Τήν ήδονή τήν αποστρέφεται, γιά νά μήν τόν κατηγορήσουν και μειωθῆ ἔτσι ή δόξα του. Ο φιληδονος τέλος, περιφρονεῖ και χρήματα και τήν δόξα. Τά χρήματά του τά ξεδεύει σέ άκολασίες και σέ άσωτίες.

Εμείς λοιπόν ἄς παρακαλέσουμε τόν Θεό νά μᾶς λυτρώσῃ από τά τρία φοβερά αυτά πάθη, γιατί μόνο έτσι θά προκόψουμε, μέ τήν χάρι Του και τό έλεός Του, στήν άρετή, θά καθαρθούμε και θά σωθούμε.

Άγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Στό φύλλο του Ιουνίου, τό θέμα “ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ, ή μεγαλύτερη τών άρετῶν”, στήν τρίτη σελίδα, είναι άπόσπασμα από τόν “ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟ” και όχι από τόν “ΕΣΠΕΡΙΝΟ”, όπως εκ λάθους αναφέρθηκε.

Από
την

γεροντικό

Κατά θηρίων ΧΑΡΙΣΜΑ

Ο Όσιος έρημίτης Συμεώνης ο Παλιός έλαβε σαν μισθό τής άσκήσεώς του και αυτό τό θείο χάρισμα, νά διατάξῃ και τά πιό άγρια και φοβερά ζώα. Τό χάρισμά του τουτο έγινε φανερό όχι μόνο στους χριστιανούς, αλλά και σέ άπίστους Ιουδαίους.

Κάποιοι απ' αυτούς ξεκίνησαν κάποτε γιά ένα φρούριο, πού βρισκόταν μακριά. Καθώς προχωρούσαν όμως, ξέσπασε σφοδρή καταιγίδα. Έχασαν λοιπόν τόν δρόμο. Άδυνατώντας νά δούν μπροστά τους, περιπλανήθηκαν στήν έρημο, χωρίς νά βρίσκουν κανένα χωριό, κανένα σπήλαιο, κανένα διαβάτη.

Αφοῦ παραδέρθῃκαν ἔτσι στήν ξηρά, σαν τούς ναυτικούς μέσα σέ φουρτούνα, έφθασαν, σαν σέ λιμάνι, στό σπήλαιο του Συμεώνη. Αντίκρυσαν εκεί έναν άνθρωπο σκελετωμένο, πού φορούσε μία προβιά. Έκείνος, μόλις τούς είδε, τούς χαιρέτησε και τούς ρώτησε τί γυρεύουν. Όταν οί Ιουδαίοι του εξήγησαν τί τούς είχε συμβῆ και τόν παρεκάλεσαν νά τούς δείξῃ τόν δρόμο γιά τό φρούριο, ο Όσιος Συμεώνης τούς εἶπε:

- Περιμένετε και γρήγορα θά σᾶς δώσω ὁδηγούς, πού θά σᾶς δείξουν τόν δρόμο πού επιθυμεῖτε.

Τά λόγια του τούς καθησύχασαν. Καθώς όμως περίμεναν, είδαν δύο λιοντάρια νά έρχονται πρός τό μέρος τους. Στήν αρχή ταραχθηκαν. Ύστερα όμως διαπίστωσαν ότι τά λιοντάρια αυτά δέν είχαν άγριωπό βλέμμα. Αντίθετα κουνούσαν φιλικά τήν ούρά τους. Πλησίασαν τόν Όσιο μέ διάθεσι ύπακοῆς και εκείνος τά διέταξε, μέ νοήματα, νά ὁδηγήσουν τούς επισκέπτες του στόν δρόμο πού είχαν χάσει, όπως και έγινε.

Τό ΤΕΧΝΑΣΜΑ τῆς ΑΓΑΠΗΣ

Ανάμεσα στά ἄνθη τῆς ἀθωνικῆς ἐρήμου, ἐξαισιος καί εὐδιαστός κρίνος ἀνεδείχθη ὁ παπα-Σάββας ὁ Πνευματικός (1821-1908). Πολλές δεκαετίες μετὰ τὴν ὄσιακή του κοίμησι οἱ ἀγιορεῖτες ἔλεγαν: "Ἐκεῖ ἀπέναντι, στὴν Μικρὰ Ἁγία Ἄννα, στὴν καλύβη τῆς Ἀναστάσεως, ἔμενε ὁ περίφημος πνευματικός παπα-Σάββας. Ἀπὸ τὸ μονοπάτι αὐτὸ ἀνέβαιναν τὰ πλήθη γιὰ νὰ ἐξομολογηθοῦν σ' ἐκεῖνον". Θὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ μιά ἐκδήλωσι τῆς ποιμαντικῆς του δεινότητος. Στὸ ἐξομολογητήριό κάποιου πνευματικοῦ πῆγε κάποτε ἕνας πολὺ βαρεῖα ἀμαρτωλός. "Ἄλλος μὲ τόσο μεγάλα κρίματα δὲν τοῦ εἶχε ξανατύχει. Καθὼς τὸν ἄκουγε κυριεύθηκε ἀπὸ φρίκη. "Θεέ μου! Πῶ, πῶ, φρικαλεότητες! Τί σατανᾶς εἶναι τοῦτος!" Δὲν πρόλαβε ὁ δυστυχῆς ν' ἀποτελειώσῃ καί ὁ πνευματικὸς, γεμάτος ταραχή, τοῦ εἶπε:

- Σταμάτησε! Ἐχω φριξί. Δὲν εἶναι ἀνθρώπινες ἀμαρτίες αὐτές, εἶναι σατανικές. Ἡ συγχώρησις σου ἔλειψε. Φύγε!

Ὁ ἀμαρτωλός βγήκε ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριό ἀπεγνωσμένος. Τί νὰ κάνῃ τώρα; Τὸ μόνο πού τοῦ εἶχε ἀπομείνει στὸν κόσμο ἦταν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἄφου καί ἡ πόρτα αὐτῆ ἐκλείσει, δὲν τοῦ ἀπέμενε τίποτε. Ἀντικρίζοντας κάτω τὴν θάλασσα σκεπτόταν ὅτι ἡ μόνη του λύσι ἦταν νὰ ὀρμήσῃ νὰ πνιγῇ.

Ὁ Θεὸς ὅμως εἶναι μέγας. Στὴν κατάστασι αὐτῆ τὸν εἶδε κάποιος ἀγιαννανίτης Μοναχὸς καί τὸν ὠδήγησε στὸν παπα-Σάββα. Ἐκεῖνος μόλις τὸν ἀντίκρουσε κατάλαβε ὅλο του τὸ δρᾶμα. "Ὁ ἀδελφός μου", σκέφθηκε, "βρίσκεται στὴν ἄβυσσο. Γιὰ νὰ τὸν ἀνεβάσω χρειάζεται νὰ κατεβῶ κι ἐγὼ ὡς ἐκεῖ".

- Πνευματικέ, ὑπάρχει γιὰ μένα σωτηρία; ρώτησε ὁ ἀμαρτωλός.

- Γιὰ ὅλους ὑπάρχει σωτηρία, ἀδελφέ μου, ἀπάντησε ὁ παπα-Σάββας. Ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ εἶναι πιὸ πλατεῖα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καί πιὸ βαθεῖα ἀπὸ τὴν ἄβυσσο.

- Μπα! Ἀδύνατο. Δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα σωτηρία.

- Ἀστεῖο πράγμα. Ἄφου νὰ σκεφθῆς ὑπῆρξε γιὰ μένα σωτηρία.

- Καί τί ἀμαρτίες ἔκανες ἐσύ;

- Μεγάλες, πολὺ μεγάλες ἀμαρτίες. Νά, κάποτε δὲν πρόσεξα,

παρασύρθηκα καί ἔπεσα στὴν ἐξῆς ἀμαρτία...

Κι ἀνέφερε ἐδῶ ὁ παπα-Σάββας κάποια σοβαρὰ ἀμαρτία. Ὁ ἄλλος τότε σάν νὰ ζωντάνεψε. Πῆρε θάρρος.

- Ἄ! Τὴν ἀμαρτία αὐτῆ, ἔτσι ἀκριβῶς τὴν ἔχω κάνει κι ἐγώ.

- Κι ἐσύ; Μὴν ἀνησυχῆς. Ὁ Θεὸς θὰ σέ συγχωρήσῃ. Ἀρκεῖ πού τὸ ὠμολόγησες.

Ὁ παπα-Σάββας προχώρησε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Τὸ τέχνασμα πέτυχε ἀπόλυτα. Ξεθάρρηψε ὁ δυστυχῆς καί παρουσίασε μὲ εἰλικρίνεια ὅλο τὸν θλιβερό κατάλογο τῶν ἀμαρτιῶν του. Τοῦ ἔδινε κουράγιο ἡ ἰδέα πὼς καί ὁ πνευματικὸς ἦταν ὁμοίος του.

- Ἐγώ, τοῦ λέει στὸ τέλος ὁ παπα-Σάββας, μετενόησα καί ἔκλαψα πικρά. Ἐχω δύο χρόνια τώρα πού ἄλλαξα ζωῆ. Μοῦ ἔβαλαν κανόνα μάλιστα νὰ γίνω... πνευματικός. Τό ἔκανα κι αὐτό. Ἐκανα ἐλεημοσύνες, νηστείες. Ἐγίνα ἄλλος ἄνθρωπος.

- Κι ἐγώ, πνευματικέ μου, μετανοῶ μὲ ὅλη μου τὴν ψυχή. Καί νηστείες καί ὅ, τι ἄλλο μοῦ πῆς θὰ τὸ ἐφαρμόσω.

- Ἄφου ἀποφάσισης ν' ἀλλάξῃς ζωῆ, σκύψε νὰ σοῦ διαβάσω τὴν συγχωρητικὴ εὐχή, νὰ σοῦ ἐξαλείψῃ ὁ Θεὸς τίς ἀμαρτίες.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, φτερουγίζοντας ἀπὸ χαρὰ, γιατί εἶχε πετάξῃ ἀπὸ πάνω του τὸ δυσβάσταχτο φορτίο, συνάντησε στὴν σκῆπη τῆς Ἁγίας Ἄννης τὸν Μοναχό, πού τὸν εἶχε ὀδηγήσει στὸν παπα-Σάββα, καί τοῦ εἶπε:

- Μ' ἔσωσε. Ἐγίνα ἄλλος ἄνθρωπος. Καλὸς πνευματικός! Καλὸς καί πονετικός. Μόνο πού ὁ καυμένος ἔκανε στὴν ζωῆ του χειρότερα ἀπὸ μένα.

- Χειρότερα ἀπὸ σένα; Νά γελάσω λίγο, ἀπάντησε ὁ Μοναχὸς μπαίνοντας ἀμέσως στὸ νόημα. Αὐτός, χριστιανέ μου, ζῆ ἀπὸ μικρὸς στὸ Ἅγιον Ὄρος καί εἶναι σωστός ἄγγελος. Γι' αὐτὸ ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ καί ἱερέας.

Ὁ ἄλλος ἔμεινε ἀναυδός. Κατάλαβε τὸ τέχνασμα τῆς ἀγάπης. Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ τὸ πλήγμα πού τοῦ εἶχε φέρῃ ὁ προηγούμενος πνευματικὸς δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν ἄβυσσο.

✠

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΑΘΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.10 €

κωδ. ταχ. 2177

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ισα. Γραφεία ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμός Άδειας 4939

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ